

Škola v přírodě

Všichni jsme se sešli v pondělí o půl desáté, někteří i v devět padesát. Chvilu ubíhala velmi rychle. Zjistili jsme, kdo má co za valašské oblečení. Ani jsme nedořešili hrubky naší Kláry ve facebookovém chatu, když se začalo nakládat do autobusu, jenž byl bílý, vysoký, s šedomodrými sedadly s červeným lemováním a černými puntíky. Zvláštní bylo, že jsme s Alenou nacházely sumy peněz. Stále. Dvacet korun, deset korun a tak dál. Škoda, že jsem je dávala paní profesorce Buchtové, byla bych zbohatla. Pan profesor Brown nám říkal, že pojedeme kousek od jeho domu, avšak neviděli jsme jej. Poté jsme jeli přírodou, a když jsme projeli okolo Šance, začal Lukáš nahlas počítat. Asi deset minut bylo ukrutně nudných a já jsem je krátila psaním tohoto úvodního článku o škole v přírodě.

Dorazili jsme na místo a pan profesor Brown začal vytahovat tašky a kufry. Moje měla snad padesát kilo. Všichni byli ubytováni. Tedy až na mne a Míšu. Alespoň dobrou půlhodinu jsme byly bezdomovkyně, tašky jsme měly na chodbě a řekly jsme si, že ona bude spát na gauči a já na biliardovém stole, který měl kulečnickové koule. Kdokoliv šel po té chodbě, tak jsme mu řekly: „Očisti si nohy, když nám jdeš přes obývací.“ Většina se stěhovala alespoň třikrát. Nakonec jsme byly ubytovány i my. Po té jsem rozdala jednu klobásu ze tří, jež nám visely ve skříni. Za chvíli nás zavolali na oběd, seděla jsem tam hodinu a tři minuty dokud paní profesorce nedošlo, že já fakt jíst nebudu. Říkala, že prý zkolabuju a že mi bude zle. Marně jsem se jí snažila vysvětlit, že když je takový tlak, že jenom piju, ale nemohla jsem odejít, tak jsem tam seděla jako pytel neštěstí. Nemyslete si, paní profesorka není fúrie, ona to myslela dobře. Od jednoho pána jménem Tomáš jsme dostali letenky na let na PROXIMA CENTAURI. Tento odstavec píše v pokoji na manželské posteli s oranžovou. Má spolubydlící Míša mi kouká přes rameno. Blaho. Svoboda. Siesta.

Svolali nás, že máme jít ven ve sportovním, tak jsme šli. Hráli jsme spoustu životu nebezpečných her, jako *Padající kůl* či *Podlézání lana*. Potom jsme si na svačinu dali, co nám zbylo. Zavolali nás dolů. Prošli jsme vchodem číslo třináct do vesmírné lodi. Vše probíhalo v pořádku, dokud se nezačala loď třást. Ztroskotali jsme. Šli jsme na obchůzku neznámé planety a viděli hromadu dřeva. Kluci na to samozřejmě šahali, ale zchladil je majitel: „Co na to šaháš, ty hajzle?“ Popošli jsme rychle dál. Přidal se k nám pes. Lehl si a nechal se drbat. Nazvala jsem ho valašsko-slovensky Dunčo. Potom rozháněl ovce. Přišli jsme na obrovskou louku salaše. Sedli jsme si tam s majitelem ovcí a ptali se ho na různé otázky. Roman Líček, myslící jen na byznys a peníze, se stále ptal na ekonomické otázky. Asi třikrát jsem se držela trávy a třikrát se skutálela dolů. Pan profesor Hill seděl celou dobu v ovčím hově, a když ho chtěl utřít sjížděním trávy po zadku, nabral další tři. Když jsme odcházeli, tak mi to ujelo a já sjela až k bráně po zadku. Celý den kazili rozmazlení parchanti, co si mysleli, jak jsou chytrí svými blbými otázkami a napomínáním instruktorů. Den však ještě není u konce.

V průběhu volna jsme seděly s Míšou v okně s nohama na střechu. Instruktoři nás však viděli, a proto potom zakázali toto dělat. Zavolali nás a šli jsme na obrovskou paseku do kopce a hráli hru, ve které jsme dojili, předli poslepu novinovou vlnu, svázali jsme ostatní z naší skupiny jako bača a vedli je slalomem (když jsme odcházeli, tak se mi noha zamotala do provazu a spadla jsem kotrmelcem), stříhali nápis Velké Karlovice z látky jednou rukou a odpovídali na otázky. Naše skupinka nezvládla novinovou vlnu, a tak jsme si museli kousek namalované ovce vyzpívat. Muselo to být něco s ovečkou. Tak jsme za povzbuzování ostatních zazpívaly (jelikož jsme byly samé holky) Beskyde, Beskyde. Potom jsme šli do pokojů. Kluci, kteří byli u holek na pokoji, dostali od profesorky Buchtové sprda jako holky, u kterých byli, a já spokojeně psala tento odstavec a na střídačku sledovala

slovenské kreslené povídky se jménem Pásli ovce Valaši. V noci byl strašný bugr: dupání, řvaní, třískání. Profesoři se nemohli vyspat, jak chodili uklidňovat. Chtěly jsme, aby k nám mohla Marie, ale paní profesorka to nedovolila. I tak jsme ji k nám na chvíli vzaly a sledovaly film. Když odešla, tak jsme si s Míšou pustily Lasicu a Satinského.

Druhý den jsme s Míšou začali tím, že jsme o půl hodiny zaspaly. Na snídani jsme měli možnost mít kakaové kuličky, cornflaky, rohlík se šunkou, s pomazánkou nebo máslem. Na pití byl čaj nebo mléko nebo grapefruitový džus. Převlékli jsme se do oblečení do lesa. Tam jsme hráli kreslení pohádek a nudnou biologickou hru, při které většina podváděla. Já jsem poslední dvě období nemohla, protože mi praskl puchýř a celou cestu zpět jsem šla bosá. I přes kamení a větve. Došli jsme do hotelu. Nyní jsem na pokoji a píšu. Na oběd dorazím o dvanáct minut později.

Po obědě jsme si měli sbalit pláštěnku, pití a svačinu. Šli jsme na výlet do Vsetína. No, vlastně jeli vlakem, kde byl největší atrakcí záchod. Byl celý na tlačítka. Odemknout. Zamknout. Otevřít. Zavřít. Spláchnout. Zapnout vodu a tak dál. Jak jsme tam stále chodili, tak nám to potom pan profesor zakázal. Potom jsme vystoupili z vlaku a šli na zámek. Cestou jsme si nemohli koupit zmrzlinu, ale Kryšpín samozřejmě musel. A dva kopečky!!! Koupili jsme si pití a rozdělili se, sekunda šla do planetária a my, primáni, jsme zůstali na obhlídku zámku. Po nějaké době jsme se vyměnili. Když jsme byli v planetáriu, tak jsme viděli Slunce promítnuté na papíře a potom i přes dalekohled. Bylo bílé. Propálili jsme jiný papír a zhlédli film, kde byly planety a hvězdy velikostně srovnávány. Opustili jsme planetárium a šli na nádraží. A znovu se opakovala situace se zmrzlinou, ale tentokrát ji koupil Tomáš. Ve vlaku jsme dostali lístečky a nesměli jsme říkat ano, ne a jo. Kdo řekl, musel dát lísteček. Podobná hra jako Gitinx. Tu jsme hráli na nádraží. To se rozdaly sirky a muselo se uhádnout, kdo měl kolik v ruce. No a cestou zpět jsme si povídali s paní profesorkou. Na nohách jsem musela mít Hančiny cukle, jelikož jsem měla prasklý ten puchýř. Celou dobu.

Když jsme dorazili, tak jsme si odložili věci a šli se šátky dolů. Museli jsme si je nasadit a po patnácti minutách nás po jednom vedli nějakou chodbou, po schodech dolů a další chodbou do místnosti, kde byl zapnutý projektor a promítal film. Avšak po pěti minutách pro mne přišel taťka. Vše jsem nechala na pokoji (rozbordelařené) a nasedla do auta.

Když jsem přijela domů tak jsem se osprchovala a šla k taťkovi napůl sledovat fotbal, napůl hrát na tabletu. Ráno jsem vstala o půl sedmé a šla k doktorce. Ta mi řekla, ať se jdu vyčůrat do zkumavky. Změřila mne a zvažila, odebrala krev a změřila tlak a od paní doktorky jsem dostala taháky do fyziky, když jsem se pořád ptala v jaké jednotce, co měří a tak. Jeli jsme do Výškovic, ale patnáct minut jsme strávili objížděním a motáním se ve Vítkovicích, kde byla objíždka. Když jsem dojela zase zpět do Karlovic do penzionu, tak mi paní profesorka řekla, ať se jdu namazat krémem a vzít si něco na hlavu.

Babička mě učesala a já šla za budovu, kde jsem čekala s panem profesorem Brownem, až dohrají hru. Až dohráli, tak jsme se rozdělili na několik týmů. Chodili jsme po instruktorech a zapisovali jsme, co jsme poslepu cítili, ochutnávali, ohmatávali a co jsme slyšeli. Když jsme skončili, tak jsme šli na oběd o deset minut později. Tedy já o třicet, jelikož píši tyto dva odstavce.

Po volnu jsme se oblékli do plavek a rozdělili do tří skupin. Na jednom stanovišti jsme nosili vodu ve lžičkách a měli jsme hrát chytače a házeče, ale nějací experti po sobě mrskali tou vodou a instruktorka Jana to vzdala. Na dalším jsme si posílali vodovou zprávu a potom ji po sobě stříkali a na tamtom jsme taky přecházeli po koberečcích. Na dalším jsme dělali „zavlažování“ a kousek od toho,

z mostíku jsme viděli vodní hady. Když jsme skončili, převlekli jsme se do suchého a vyrazili ke koním. Tam jsme je krmili jablky a mrkví. Cestou zpět jsme zašli na nákup do obchodu, kde jsem si koupila magnum gold, které bylo opravdu zlaté. Ta čokoláda byla pozlacená! Taky jsem koupila coca-colu v plechu a minerálku s tangem. Když jsme po úmorné cestě zpět dorazili, tak mi Kamil prozradil, že koupili dětské šampíčko a on ho chtěl otevřít. Prý ani nedořekl: „Kluci, podívejte!“ a trefil venkovní rám okna. Ten špunt urazil kus dřeva a odpinkal někam na zahradu. Celá střecha a parapet pod nimi byl politý tím šampaňským.

Oblékli jsme se pohodlně a šli ven. Tam jsme hráli honěnou v kruhu a potom riskuj. Vyhráli jsme. Našla jsem špunt z toho šampáňa a chtěla ho vyhodit nad sebe a chytit ho, jenže on mi nějak zaletěl za plot do řeky. Pan profesor Mrázek se snažil hodit mě tam taky. Pan profesor Hill řekl, že ty zdechlé ryby jsou a budou chudáci. A on mi potom donesl do budovy ten špunt a řekl, že se mu na ty ryby nechtělo myslet. Šli jsme se kouknout, jestli není něco na zub v jídelně. Kromě kuliček na snídani nic. Avšak já jsem našla cukr. Dala jsem si plné dvě lžíce a když jsem odpovídala Míše, tak mi vyletěl z pusy. Taky jsme vymysleli s Tomášem, že zacpeme dírky na kulečnicku, abychom nemuseli stále platit. Osvědčilo se. Stáhli a koukali jsme na parodii na Sněhurku. Všichni zpívali písničky z toho. Nyní jsem s Marií na pokoji a díváme se na film.

Noc byla velmi zajímavá, přišla za námi Tina, že má Míšiny papuče, no a my jsme se tam chtěly podívat. Ale to jsme neměly dělat, jelikož Míša po mně chtěla, abych vytáhla kartu a já, když jsem si šla sednout dolů a přemýšlet a mluvit s anglickými profesory, tak jsem si od paní Buchtové vyslechla přednášku o tom, jak mám být na pokoji. Ale my jsme si s Míšou zabouchly tu kartu a paní Buchtová nás hrozivě seřvala, jak máme být na pokojích a tak. Ještěže neviděla tu moji baterku. Řekli nám, že máme spát na gauči, tak nám dali deku a my šly spát na horní gauč. Nyní víme mnoho věcí, o čem mluví profesori, ale to nesmíme říct. Nahoře jsem dostala úplný záchvat smíchu. I s chrochtáním. Potom řekli, že máme jít na ten měkký gauč v našem patře. Nemohly jsme se tam vlézt, tak jsem šla na zem. Bez přikrývky. Nechala jsem ji Míše. Když jsem ještě spala na gauči, tak se na nás chodily dívat děcka ze sekundy a když jsem je varovala, že pět metrů od nás je paní Buchtová, neslyšeli, ale to už bylo pozdě, paní Buchtová šla nahoru a oni utekli. Přišla za námi Eva a když jsme jí to vyprávěly, tak se strašně smála. Nabízela nám pomoc, ale nikdo nesměl vědět, že je venku. Natož paní Buchtová. Nemohla jsem kvůli výbuchům smíchu pánů Hilla a Browna usnout. Nakonec jsem opravdu usnula. Asi za půl hodiny jsem se vzbudila a uviděla vedle sebe peřinu. Nechtěla jsem si ji vzít. Po pěti minutách, když svítalo, mi ale začala být taková zima, že jsem si ji vzala a šla spát horizontálně do křesla. Jsem úplně dolámaná. Ráno za námi přišel David, tak jsme mu líčily příběh Noci na Gaučstejně. Ráno jsme zjistila, že tu peřinu mi dal pan Brown.

Dnešek popíšu jen pár větami, jelikož jsem líná psát. Dostaly jsme vynadáno od paní Buchtové, že jsme porušily pravidla. Já ještě za to, o čem jsem se bavila s Kamilem. Ráno nám řekli, ať si nachystáme baťoh na půl dne. Šli jsme na Soláň. Viděli jsme tam zvoničku, která v poledne začala zvonit, hráli jsme liščí ocásky, kupovali dárky, jedli oběd, hráli natahovanou a vláček a nakonec jsme měli napsat v týmu nějakou báseň, ale já chtěla být sama. Když chtěly holky z toho týmu, do kterého mne přidělili, slyšet můj názor, jelikož jsem psala sama, měly tam neseďící rýmy a tak. Potom mi vynadaly, že to kritizuju. Já jsem potom psala další a další básně někdy trochu morbidní. Ze Soláně jsme šli pěšky. Tina spadla do bahna a já jí řekla: „Vojáku Tino, pěkné maskáče!“ Velmi jsem ji tím rozesmála. Když jsme dorazili do Karlovic, šli jsme do obchodu a potom do hotelu. V hotelu jsme našli všude nalepenou spoustu logických úloh. Tina přišla se svým bývalým nanukem, jenž by se nyní dal

nazvat mléko s čokoládou a plavající dřevěnou tyčkou uvnitř. Uviděl ji s ním Davida, hned to začal mačkat, ona se snažila mu to vytrhnout, ale jen to prasklo. Smrdělo to, ale nakonec se podařilo to utřít.

Na obědě k nám vpálili dva hráči a my jsme byli náhodně rozděleni do týmů, které si měly vybrat zemi, vlajku, měly se obléct a pomalovat obličej a šli jsme hrát fotbal. Ale pozor! Na provaze! Byli jsme jako figurky ze stolního fotbalu a výsledky zapisovala seňorita, která milovala RONALDA. První zápas jsme vyhráli, ale naopak druhý jsme prohráli. Ale dala jsem elegantní gól. Zato Klára dostala dvakrát šlupku do nosu. Za druhé místo jsme dostali bonbónové hamburgery a byli jsme pozváni ke sledování mistrovství Evropy ve fotbale. V televizi. Ale mne bolelo ucho a tak jsem šla nahoru.

Ráno jsme šli na snídani, kde se rozdávaly speciální diplomy za včerejší fotbal a potom jsme jako prima řešili problémy a říkali, co se nám líbilo a co ne. Kdo mluvil, držel lžáčka. Šli jsme se převléct a vzít si něco, co jsme mohli zamazat. Sešli jsme se před budovou, kde nás pomocí papírků rozdělili. Naše skupina šla jako první na placky (buttonky, odznáčky) potom na lukostřelbu, kde jsem trefila dva body, potom na výrobu přívěšků a nakonec na gamdža bubny nebo jak. Byla to opravdu zábava. Po obědě jsme měli klid do půl druhé.

Pak jsme šli do skláren do Karolinky. Tedy jeli jsme vlakem. Pan Mrázek už předem zakázal chodit na WC. Když jsme přišli, přivítal nás milý pán na rozdíl od počasí. Řekl, že zaskakuje za průvodce. Provedl nás výrobou a my dostali jednu sklínku na škrábání vosku. David ji stále má. Potom, co prohlídka dovršila konce, jsme šli na prohlídku obrazů místního malíře. Po půl hodině, co už to všichni věděli, jsem se toho pána zeptala: „To jste maloval vy?“ Odpověď zněla: „Těmahle rukama.“ Cestou zpět jsme přesvědčili pana Mrázka, aby se přitáhnul k té tyči, co tam byla. On to udělal asi dvacetkrát a u toho se smál a mluvil a musel skončit, protože jsme dojeli do Karlovic. Ani nebyl zadýchaný. Potom už se nic nestalo. Dolů, kde jsme měli, sraz přiběhl papá Fura a nějaký soutěžící. Pak jsme si vzali papírky, jež byly na chodbě, a šli se obout do pevných bot. V lese jsme hráli PEVNOST BOYARD. Plnili jsme úkoly (jako například pomocí hůlek dostat deset těstovin přes dvě misky do poslední, přejít poslepu drážice se provazu les, vytáhnout z šiškovko-moukovko-vodovo-řasovo-trávového sajrajtu pěšce ze šachů, shodit pěti CD-disky pyramidu z kelímků, vyřešit logické úlohy, zahrát s panem Mrázkem poslední tyčka prohrává, zahrát s panem Brownem, kdo nepotopí železnými kolečky kelímek ve vodě, obkreslovat zapamatovaný obrázek a další. Náš tým měl jen osm indicií, které nám pomohly vyřešit hádanku. Byli jsme první. Avšak v průběhu hry se stala malá nepříjemnost: Pitris kopl Šimona do zad tak, až se rozběhl. A to jen proto, že šli první. Když jsme přišli do hotelu, šli jsme na pokoje, ale já se šla podívat k holkám, co je to za bzukot. Byla to písnička. Když jsem odcházela, tak jsme jim chtěla zhasnout, málem jsem ale zhasla Míše v koupelně. Holky to potom fakt udělaly. Když jsme šla už opravdu do pokoje, potkala jsem pana Mrázka, jak vychází z vedlejšího pokoje a já se ho zeptala: „Pane profesore, vy bydlíte vedle nás?“ a on na to: „Ano, už skoro týden.“ A já: „Aha.“ A pan profesor dodal: „Tak to jsme vlastně sousedé, tak dobrou noc, sousedko.“ A zašel do pokoje. Asi půl hodiny po večerce říkám Míši: „Víš, že Mrázek je náš soused?“ a ona dostala záchvat smíchu. Taky kolovaly kecy, že se půjde na noční hru. Nyní je 22:45 a my jen čekáme s baterkami, kdy přijdou vedoucí, kteří opustili penzion. Nakonec žádná nebyla.

Ráno se mi nechtělo vstávat, ale nakonec jsem šla. Dozvěděli jsme se, že půjdeme do muzea Karlovic.

Sbalili jsme si věci a šli. U muzea nás přivítal starý pán, asi osmdesátník, který si pamatoval, čím kdo přispěl, kdo co udělal, kde koho zabili, jak dlouho visel a věděl i to, že Váňa předběhl koně Valencia

jen o čtyři centimetry. Viděli jsme neskutečné úkazy ze skla. Stádia foukání, buddhu a fajfky, ze kterých se pil likér. Viděli jsme fotky zesnulých ve válce, tkalcovský stroj, na kterém mimo jiné dělá koberec naše osmdesátiletá sousedka na Slovensku, malé, miniaturní i velké postavičky betlémy z hlíny nebo dřeva, viděli jsme kroje a další. Koupili jsme si nějaké věci v informačním centru a před cestou zpět řekla paní Buchtová, to co jsme jí říkali my, že se nám výklad líbil ze všeho nejvíce. Za to ji chtěl pán pozvat na slivovici, ale ona nepije, a tak šel pan Mrázek. Cestou zpět jsme šli na otvíračku bike-centra, kde jsme stříleli z luku, jezdili na kolech po můstcích a otáčkách, bili se v koulích (tuto aktivitu jsme nazvali čurina), skákali na trampolíně a další. Když jsme přišli do hotelu, tak se nic nedělo a potom, co kluci odložili koule z kulečníku, aby šli na oběd, tak jsem si vzala bílou a pinkala si o okraj. Ne nešla jsem na oběd, neměla jsem hlad. Teda šla, ale hrála imbecile test na iMacu. Nyní v odpoledním klidu píšu.

Po odpoledním klidu jsme hráli na konstrukci, aby tekla voda, avšak všichni prohráli a v lese boj o vlajku-jednu z nejlepších her. Škoda, že jsme ji hráli jen pět minut, jelikož jsme vyhráli. Potom před večerí k nám přišla Karkulka a její příběh. Všichni byli rozděleni do týmů a dostali žánr a v něm se to muselo hrát. Já a David jsme se ale neúčastnili, tak nejsme ani na fotkách, ani jsme nehráli. Já jsem to vzdala po tom, co jsme museli furt dělat všechno podle jedné holky a museli jsme zkoušet jednu scénu patnáctkrát. Znovu přijely děti pana Browna a tentokrát tu spaly. Už předtím tu byly, ale nespaly tu, přišly jen na návštěvu. Byly moc milé a roztomilé. Měli jsme mít muzikál, ale zpívaly tam jen dvě osoby, a to ještě že si vzpomněly. Bylo přestavení všech her. Gratulace předávala Marika Gombitová. Bylo to moc fajn. Potom začalo rozlučkové disko, vstupenky byly svítící náramky. Já jsem ho skoro celé probřečela, stejně, jak jsem se potom dozvěděla, jako Viky. Přišla jsem až na poslední písničku a na Titanic, na který museli všichni. Ne že bych potom nebrečela. Poslední slovo Lídy a DJ FOXe (Davida) bylo velmi krásné.

Ráno jsme měli budíček v sedm. Budil pan Mrázek. Já vstala hned, ale Míša až po patnácti minutách. Balili jsme a na snídani jsme mnozí přišli o pár minut později. Po snídani jsme dobalili a znovu jsme měli zpětnou vazbu s Ijáčkem. Tentokrát všichni dohromady. Paní profesorka Buchtová rozdala několik diplomů, jeden mám taky; s Marií jsme byly nejlepší básnířky. Ona napsala jednu, já pět básní. Po tom, co jsme ji skončili, nás pozvali na promítání fotek. Byly moc vtipné, i když každý říkal u té své: „Kyselinu sírovou!!!“ Ani jsme se nestihli dodívat na fotky a už jsme museli nosit do autobusu. Rozloučili jsme se s Jančou, Lídou a Tomášem, někteří dostali látkové frisbee, co se dobře používalo jako vějíř a nastoupili. Byli jsme smutní. Paní profesorka řekla: „Nemůžeme udělat sladkou tečku na závěr, jelikož všichni budeme platit 1000 Kč za ztracenou kartu.“ Já jsem jí ale řekla: „Paní profesorko, ale já jsem vám nějakou, co jsem našla, dala do ruky a vy jste si ji dala na stůl u té zpětné vazby!“ Paní profesorka se šla kouknout a potom mi řekla: „Máte pravdu, já jsem nevěděla, co mi to dáváte, tak jsem ji tam jen položila a ona byla teď mezi diplomy. Zachránila jste 1000 korun!“ Pan profesor mi potom pogrataloval, že jsem zachránila situaci. Po dvaceti minutách jízdy se Míše udělalo zle, a tak jsme zastavili. Většinou z nás nebylo moc dobře, a tak jsme vstoupili. Mně bylo taky zle. Trošku. Potom bylo zle Aleně, tak jsem ji ovívala. Celou cestu jsem se bavila s panem a paní profesorkou. Alena usnula a probudila se až u školy. Sbalili jsme si věci a vyšli z autobusu. Rozloučili jsme se a po jednom odjížděli.

Toto je poslední paragraf čili odstavec dlouhého článku o škole v přírodě. Jedné z nejlepších. Tedy nebudme skromní, té nejlepší. Loučím se s vámi a doufám, že jste si o naší škole v přírodě udělali dobrý obrázek.